RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 240.895 van 6 maart 2018
in de zaak A. 217.885/XIV-36.833

In zake : Benny VANIMBEEK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hans-Kristof Carême
kantoor houdend te 3000 Leuven
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 december 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie van 13 november 2015 inzake verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant van 30 september 2011.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 juni 2017.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt in persoon, advocaat Hans-Kristof Carême, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker dient op 29 oktober 2008 een aanvraag in voor de hernieuwing van zijn vergunning tot het voorhanden hebben van vier vuurwapens, met als wettige reden “sportief en recreatief schieten”.

3.2. Met een beslissing van 30 september 2011 weigert de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant de gevraagde vergunning.

3.3. Verzoekers beroep tegen die beslissing wordt op 13 november 2015 door de gemachtigde van de minister van Justitie verworpen op de volgende gronden:

"[…]

Art. 32, 3e lid van de wapenwet voorziet dat de hernieuwing van een vergunning wordt toegekend mits kan worden vastgesteld dat:

A. u nog steeds beantwoordt aan de in art. 11, §3, 2° tot 5°, 8° en 9° of art. 11/1 bedoelde voorwaarden, mede op grond waarvan de vergunning voorheen werd afgeleverd. Op basis van de stukken die zich in het dossier bevinden kan worden besloten dat u thans niet voldoet aan alle voorwaarden:

- u werd niet veroordeeld als dader of medeplichtige wegens één van de misdrijven bedoeld in art. 5, §4, 1° tot 4° van de wapenwet;
- u bent niet geestesziek zoals bedoeld in art. 11, §3, 3° en 4° van de wapenwet
- u bent niet het voorwerp van een lopende schorsing of van een intrekking met nog actuele redenen;
- volgens het Rijksregister woont u alleen;
- als wettige reden heeft u het sportief en recreatief schieten opgegeven.

Art. 32, 3e lid van de wapenwet vermeldt uitdrukkelijk dat men voor het verwerven en het voorhanden hebben van een vuurwapen en de bijhorende munitie een wettige reden moet opgeven, en dat het type van het wapen ook in overeenstemming moet zijn met de reden waarvoor de vergunning wordt aangevraagd.

Art. 2 van het K.B. van 29/12/2006 (tot uitvoering van sommige bepalingen van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens) voorziet dat de wettige reden sportief en recreatief schieten kan worden aangenomen na het voorleggen van een geldige sportschutterslicentie of een schriftelijk bewijs van vroegere deelname aan dergelijke activiteiten.

In geval het gaat om 'sportschieten' dient men een kopie van een geldige sportschutterslicentie te bezorgen, die bovendien in overeenstemming is met de categorie van wapens waarvoor de vergunning werd aangevraagd.

Om uit te maken of iemand al dan niet sportschutter is moet men rekening houden met het Decreet van 11 mei 2007 houdende het statuut van de sportschutter. Uitgangspunt: iedereen die in Vlaanderen het 'sportschieten' beoefent moet houder zijn van een sportschutterslicentie. Men doet aan sportschieten wanneer men een door een internationale of nationale schietsportfederatie aangeboden discipline beoefent. Het is daarbij niet van belang of het sportschieten al dan niet in competitieverband plaatsvindt.

Indien het gaat om 'recreatief schieten', dan moet men bewijzen dat men vroeger heeft deelgenomen aan dergelijke activiteiten (bv. aan de hand van de registers die worden bijgehouden in de schietclub, of een schietboekje waarin de schietbeurten worden genoteerd, een bewijs van lidmaatschap van de schietstand samen met een bewijs van regelmaat van de schietstand met vermelding van de soorten wapens waarmee daar kan worden geschoten...). Ook hier moet het bewijs in overeenstemming zijn met de categorie van wapens waarvoor de vergunning werd aangevraagd.

In het verleden bestond soms twijfel over de vraag hoeveel keer per jaar een recreatief schutter moet deelnemen aan schietactiviteiten vooraleer er sprake kan zijn van 'regelmaat'. De wet noch de uitvoeringsbesluiten bepalen wanneer er sprake is van voldoende regelmaat. Wij zijn van oordeel dat deelname aan tien activiteiten per jaar voldoende is om de regelmaat aan te tonen (en dit per categorie van wapen).

Een louter bewijs van lidmaatschap in een schietclub is niet voldoende. Wanneer de voorzitter van een schietclub op algemene wijze vermeldt dat er regelmatig werd deelgenomen aan schietoefeningen zonder dit nader toe te lichten, kan evenmin als voldoende worden beschouwd. In concreto moet u aantonen dat u met elk type wapen waarvoor u een vergunning wenst te bekomen tienmaal per jaar heeft

deelgenomen aan de schietoefeningen.

Op basis van de stukken aanwezig in het administratieve dossier werd vastgesteld dat u uw wettige reden niet op afdoende wijze heeft aangetoond en dat evenmin werd aangetoond dat het type wapen waarvoor u de vergunningen wenst te bekomen in overeenstemming is met de door u opgegeven wettige reden sportief en recreatief schieten.

In zijn aangetekend schrijven van 10 juni 2015 heeft de federale wapendienst u verzocht om uitdrukkelijk mee te delen of u sportschutter dan wel recreatief schutter bent, en het bewijs van uw wettige reden te leveren zoals hierboven omschreven.

Op 14 juli 2015 heeft u via uw raadsvrouw laten weten dat u een sportschutterslicentie heeft aangevraagd, doch dat u momenteel beroep wenst te doen op het statuut 'recreatief schutter'. Ter staving hiervan heeft u de federale wapendienst een kopie van uw schuttersboekje bezorgd. Hieruit blijkt dat u in de loop van 2015 tienmaal heeft deelgenomen aan schietactiviteiten, doch niet steeds voor alle categorieën van wapens waarvoor u de vergunningen wenst te bekomen. Meer in het bijzonder werd voor wat betreft de lange wapens met gladde loop slechts één schietbeurt geregistreerd. Op 28 augustus 2015 heeft u voorts een kopie laten bezorgen van een attest bevestiging regelmaat recreatief schieten, opgemaakt door de voorzitter van de Sint-Truidense Karabijn & Pistoolschutters op 13 juli 2015 met vermelding dat u gebruik maakt van de schietstand sedert 24 maart 2015 en dat u sedertdien minstens tienmaal heeft deelgenomen aan schietoefeningen, zonder verdere specificaties.

Op basis van deze informatie kan weliswaar een zekere activiteit worden vastgesteld, doch de minister van Justitie is van oordeel dat er sprake is van regelmaat wanneer men 10 activiteiten per jaar en per categorie van wapen kan aantonen. Dit is niet voor alle categorieën het geval.

B. er geen redenen zijn om te besluiten tot een beperking, schorsing of intrekking van de vergunning. Concreet betekent dit dat moet worden nagegaan of door het voorhanden hebben van een vuurwapen de openbare orde niet wordt verstoord.

Of er al dan niet gevaar dreigt voor de openbare orde en veiligheid moet worden aangetoond aan de hand van concrete elementen. Bovendien moet rekening gehouden worden met het principe van de proportionaliteit; zo moeten de aangehaalde elementen voldoende ernstig zijn om een beperking, schorsing of intrekking van een vergunning te rechtvaardigen.

Overeenkomstig de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient elke overheidsbeslissing met individuele strekking zowel materieel als formeel gemotiveerd te worden. Art. 3 van voornoemde wet bepaalt dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de grondslag liggen van de beslissing. Bovendien moeten de motieven die in de beslissing vermeld worden afdoende zijn.

In een bestendige rechtspraak van het Hof van Cassatie wordt het begrip openbare orde omschreven als de waarden welke de essentiële belangen van de staat raken en die in het privaatrecht de juridische grondslag van de economische orde van de maatschappij bepalen.

Het begrip openbare orde moet hier in ruime zin worden geïnterpreteerd, namelijk met inbegrip van de openbare veiligheid, de openbare rust en de openbare gezondheid.

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning. De wapenvergunning (of de toelating tot het voorhanden hebben van vuurwapens) is dus de uitzondering.

De wapenwet laat de overheid toe om preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden (cf. rechtspraak van de

Raad van State, […]).

Opdat een vergunning of het recht tot het voorhanden hebben van een vuurwapen kan worden ingetrokken, is het niet vereist dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. Het bestaan van feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, is voldoende (cf. rechtspraak van de Raad van State, […]).

Op basis van stukken aanwezig in het administratieve dossier kan uit uw gedrag […] worden afgeleid dat er een vrees bestaat dat het voorhanden hebben van vuurwapens in uw hoofde een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden.

Concreet kan worden verwezen naar volgende elementen:

1. de veelvuldige veroordelingen:

Een blik op uw strafblad maakt duidelijk dat u meer dan regelmatig werd veroordeeld wegens inbreuken op de verkeerswetgeving, welke toch voornamelijk is gericht op de vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Het niet respecteren van deze regelgeving kan ernstige gevolgen hebben en brengt mensenlevens in gevaar, zowel uw leven als dat van anderen. De wijze waarop u zich in het verkeer beweegt toont aan dat u niet erg begaan bent met de openbare orde en veiligheid, en getuigt dan ook niet van een betrouwbare persoonlijkheid.

Bovendien is uit deze veroordelingen gebleken dat u in het algemeen geen respect heeft voor regelgeving. Uit de voornoemde veroordelingen kan namelijk worden afgeleid dat deze niet louter betrekking hebben op verkeersinbreuken. Een aantal van de veroordelingen hebben immers ook betrekking op feiten waaruit blijkt dat u uw verplichtingen die gepaard gaan met het uitoefenen van bepaalde activiteiten niet naleeft. Meer bepaald kan worden vastgesteld dat u tevens veroordelingen heeft opgelopen wegens afwezigheid van het bewijs van technische controle van een voertuig, geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen en geen inschrijving van een voertuig.

Uit het herhaaldelijk karakter van deze veroordelingen blijkt dan ook dat u weinig lering trekt uit eerder foutief gedrag, en uw slechte gewoonten gewoon blijft voortzetten. Uw handelen getuigt van een ernstig gebrek aan maturiteit, zorgvuldigheid en verantwoordelijkheidszin. Dergelijke ingesteldheid is onverenigbaar met wapenbezit.

2. Inbreuken op de wapenwetgeving:

Op 15 mei 2010 heeft uw toenmalige vriendin, mevrouw [N. P.], 7 vuurwapens en munitie bij u weggenomen omdat zij vreesde dat u zichzelf iets zou kunnen aandoen nadat u gedreigd zou hebben zelfmoord te plegen met één van uw vuurwapens. Zij contacteerde de lokale politie waarbij ze de bedoelde vuurwapens en munitie overhandigde. Volgens haar zou u ook nog in het bezit zijn van een bijkomend pistool. Hierop heeft de lokale politie zich naar uw woonplaats begeven. U ontkende zelfmoordneigingen te hebben en u ontkende tevens dat u nog een bijkomend pistool zou bezitten. Er werd een huiszoeking doorgevoerd: tijdens deze zoeking werd heel wat munitie aangetroffen in één van de kinderkamers en op zolder. Er werd vastgesteld dat deze munitie niet conform de veiligheidsvoorschriften werd bewaard. Een pistool werd niet aangetroffen. De munitie werd in bewaring genomen.

Nadat mevrouw [P.] deze 7 voornoemde vuurwapens bij de politie in bewaring had gegeven werd overgegaan tot controle van uw wapenbezit. Er werd vastgesteld dat u voor de volgende drie vuurwapens niet beschikte over de nodige vergunningen en/of registratiebewijzen:

• lang wapen met gladde loop - vouwgeweer, merk ongekend, kaliber 32, serienummer M[…];

• pistool, merk Melior, kaliber 6,35 mm - halfautomatisch, serienummer 11[…]2;

• lang wapen met gladde loop, merk ongekend, kaliber 16, geen serienummer.

Uit deze gegevens blijkt dat u diverse inbreuken heeft gepleegd op de wapenwetgeving, met name:

a) illegaal bezit van drie vergunningsplichtige vuurwapens.

In art. 11, §1 van de wapenwet wordt uitdrukkelijk gesteld dat men geen vergunningsplichtig vuurwapen voorhanden mag houden alvorens te beschikken over een vergunning.

Indien het een wapen betreft welke men als jager of sportschutter voorhanden mag houden op basis van art. 12 van de wapenwet, dan dient het zogenaamde model 9 te worden opgemaakt en te worden doorgezonden naar de diensten van de gouverneur met oog op de registratie ervan.

Voor drie van de door u voorhanden gehouden vuurwapens beschikte u niet over de vereiste vergunningen en/of registratiebewijzen. Tijdens uw verhoor stelde u dat u deze wapens niet had aangegeven omdat u deze had gekregen van uw peter voor zijn overlijden in 2001; dat u deze wapens nog nooit had gebruikt voor het schieten en dat met deze wapens ook niet meer geschoten kan worden.

Controle van deze wapens heeft uitgewezen dat deze wapens in goede staat waren en ogenschijnlijk normaal functioneerden. Zelfs indien de wapens niet in goede staat waren en zelfs al heeft u nooit de bedoeling gehad om met deze wapens te schieten, dan nog mag men deze niet voorhanden houden zonder in het bezit te zijn van de vereiste vergunningen. Enkel door de Proefbank geneutraliseerde wapens worden beschouwd als vrij verkrijgbaar en kunnen zonder vergunning of registratie voorhanden gehouden worden. Dit was niet het geval.

Hoe dan ook heeft u drie vergunningsplichtige vuurwapens illegaal voorhanden gehouden, hetgeen een zware inbreuk is op de wapenwetgeving.

b) illegaal bezit van munitie.

Tijdens de huiszoeking werd munitie in diverse kalibers en uitvoeringen in beslag genomen. Bij nazicht is gebleken dat u beschikte over munitie waarvoor u niet in het bezit was van de vereiste vergunningen. Meer bepaald werd munitie en/of hulzen in de kalibers 16, 28, 9 mm, 6,35 mm, 7,65 mm, .380 en .44 Rem Magnum aangetroffen. U beschikte enkel over vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens in de kalibers 12, .22 LR en 7mm. Aangezien u niet beschikte over een vergunning tot het voorhanden hebben een vuurwapen in voornoemde kalibers, mocht u uiteraard ook geen munitie in dergelijke kalibers voorhanden hebben. U heeft met andere woorden deze munitie illegaal voorhanden gehouden.

c) Het niet naleven van de veiligheidsvoorwaarden.

Art. 35 van de wapenwet voorziet het volgende: de Koning bepaalt de veiligheidsvoorwaarden waaraan het opslaan, het vervoeren, het voorhanden hebben en het verzamelen wapens of munitie zijn onderworpen. Voor de praktische uitvoering van deze bepaling kan verwezen worden naar het K.B. van 24 april 1997 tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie.

De wijze waarop u uw vuurwapens heeft bewaard betekende wel degelijk een gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Meer bepaald heeft u de veiligheids-voorschriften zoals voorzien in het K.B. van 24 april 1997 tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie niet nageleefd.

Art. 11, §2 van het voornoemde K.B. stelt immers dat volgende veiligheidsmaatregelen altijd genomen moeten worden:

1. de wapens zijn ongeladen;

2. de wapens en de munitie worden steeds buiten het bereik van kinderen

bewaard;

3. de wapens en de munitie zijn niet ogenblikkelijk samen toegankelijk;

4. de wapens en de munitie worden bewaard op een plaats die geen uiterlijk kenteken draagt dat er zich een wapen of munitie bevindt;

5. het is verboden langer dan noodzakelijk werktuigen die een inbraak kunnen vergemakkelijken achter te laten in de nabijheid van de plaatsen waar wapens worden bewaard.

Art. 11, § 4 van hetzelfde K.B. voorziet voorts dat een particulier die zes tot en met tien vergunningsplichtige wapens opslaat deze wapens dient te bewaren in een slotvaste en in een stevig materiaal gemaakte wapenkast, die niet gemakkelijk kan worden opengebroken en die geen uiterlijk kenteken draagt dat ze een wapen of munitie bevat.

In art. 12 van het koninklijk besluit van 24 april 1997 tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie wordt een afwijking voorzien voor particulieren die lange vergunningsplichtige vuurwapens die zijn toegestaan voor de jacht tentoonstellen. Zij dienen volgende voorwaarden na te leven:

1. de wapens zijn ongeladen;

2. ze zijn onbruikbaar gemaakt door een veiligheidsslot of door het wegnemen van een voor de werking essentieel onderdeel;

3. ze zijn stevig vastgemaakt aan het slotvaste etalagemeubel waarin ze zijn tentoongesteld, door middel van een ketting, een metalen kabel of een vergelijkbare voorziening, zodat ze niet gemakkelijk kunnen worden weggenomen;

4. ze worden niet tentoongesteld samen met munitie die ze kunnen afvuren en ze zijn niet ogenblikkelijk toegankelijk samen met die munitie.

Het bewaren van uw wapens en munitie was geenszins conform deze veiligheidsvoorschriften. Meer bepaald werd tijdens een huiszoeking door de lokale politie heel wat munitie aangetroffen in één van de kinderkamers en op zolder. Wat betreft uw vuurwapens kan eveneens worden besloten dat u deze niet conform de voornoemde veiligheidsvoorwaarden heeft opgeslagen. Volgens mevrouw [P.] stond er in de slaapkamer een niet afgesloten wapenrek met geweren, en onderaan in het wapenrek was een lade met munitie. Op 15 mei 2010 heeft mevrouw [P.] vergunningsplichtige vuurwapens inclusief munitie kunnen meenemen nadat u onder invloed van drank in slaap was gevallen. Indien uw wapens conform de veiligheidsvoorschriften opgeborgen zouden zijn geweest, dan had mevrouw [P.] uw wapens niet zonder slag of stoot kunnen meenemen.

Het niet veilig bewaren van wapens en munitie betekent zeer zeker een gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Het is immers niet ondenkbaar dat bij een eenvoudige inbraak vuurwapens en munitie in handen komen van een onbevoegde, of erger, in handen van criminelen. Dit is immers uit de feiten gebleken. Elk rationeel denkend mens zou moeten beseffen dat vuurwapens te allen tijde op een veilige manier moeten worden opgeborgen. Nonchalance of onvoorzichtigheid op dit vlak zijn onaanvaardbaar.

Op basis van de hierboven vernoemde feiten kan worden besloten dat u op een onverantwoorde, onzorgvuldige, en zelfs gevaarlijke wijze omgaat met uw wapens en munitie, hetgeen de kans op ongelukken alleen maar doet toenemen. Een van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens is net het beschermen van de samenleving en het aantal ongelukken met vuurwapens te verminderen.

Het louter feit dat u voor deze inbreuken niet werd vervolgd of werd veroordeeld, betekent nog niet dat de feiten als dusdanig niet weerhouden kunnen worden om aan te tonen dat uw gedrag een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden. Ook de Raad van State [heeft] in zijn arrest nr. 193 442

d.d. 19 mei 2009 uitdrukkelijk bepaald dat een bestuur bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, […] rekening mag […] [houden] met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Uit voornoemde feiten blijkt dan voldoende dat uw moraliteit en persoonlijkheid onverenigbaar zijn met wapenbezit.

Bovendien is een veroordeling wegens een inbreuk op de wapenwetgeving en/of haar uitvoeringsbesluiten opgenomen in art. 5, §4, 2°, a) van de wapenwet waardoor een aanvraag tot het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen onontvankelijk moet worden verklaard. U werd dan niet veroordeeld wegens dergelijke inbreuken, doch rekening houdend met de bedoeling van de wetgever om geen vergunningen af te leveren aan personen die werden veroordeeld wegens voornoemde inbreuken, kan worden aangenomen dat wanneer het onomstotelijk vaststaat dat iemand dergelijke inbreuken heeft gepleegd, ook voldoende reden is om de vergunning en/of het recht om vuurwapens voorhanden te houden te weigeren of in te trekken.

De minister van Justitie is immers van oordeel dat inbreuken op de wapenwetgeving misdrijven betreffen die in de wapenwetgeving zijn opgenomen omdat het - in combinatie met wapenbezit - een vermoeden creëert van potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Dergelijke feiten maken dat het noodzakelijk vertrouwen dat moet gesteld kunnen worden in hoofde van een wapenbezitter wordt ondermijnd.

3. Uw algehele houding wanneer het gaat om de naleving van uw administratieve verplichtingen en het ingaan op uitnodigingen komende van de ordehandhavers:

Naar aanleiding van de hernieuwing van uw vergunningen tot het voorhanden hebben van uw vuurwapens heeft de gouverneur van Vlaams-Brabant u meermaals verzocht om de betaling van de verschuldigde retributie.

Nadat hierop geen enkele betaling en/of enige reactie werd ontvangen, heeft de gouverneur van Vlaams-Brabant op 19 april 2011 uw hernieuwingsaanvragen geweigerd.

Met het oog op de betekening van deze beslissing heeft de lokale politie zone Hageland meermaals en op diverse manieren getracht om u te bereiken. Nooit werd u op uw adres aangetroffen; u reageerde op geen enkele brief en u liet na om in te gaan op uitnodigingen waarbij u werd verzocht contact op te nemen met de politie. Alles bleek tevergeefs.

Pas nadat de politie in het bezit was gekomen van uw persoonlijk GSM-nummer zijn ze erin geslaagd om u te bereiken en uw wapens in bewaring te nemen. Op de vraag waarom u geen gevolg heeft gegeven aan de diverse oproepen stelde u dat u het te druk had. Volgens de lokale politie zou u in het algemeen gekend zijn als een nalatig persoon. Dergelijke ingesteldheid wijst andermaal op een onbetrouwbare persoonlijkheid.

Van een wapenbezitter mag worden verwacht dat hij ALLE regels inzake wapenbezit met de nodige nauwgezetheid en het nodige respect naleeft, inclusief de administratieve verplichtingen. De wapenwetgeving is immers in de eerste plaats gericht op de vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Het niet strikt naleven van deze regelgeving kan dan ook desastreuze gevolgen hebben en zeer zeker een gevaar inhouden voor die openbare orde en veiligheid.

Het is best mogelijk dat u uw administratieve verplichtingen niet heeft nageleefd uit vergetelheid, onwetendheid, of slordigheid. Het is echter de verantwoordelijkheid van de wapenbezitter zelf om zich ervan te vergewissen dat hij te allen tijde de wapenwetgeving respecteert. Onzorgvuldigheid of nonchalance op dit vlak is onaanvaardbaar.

CONCLUSIE:

In de omzendbrief van 8 juni 2006 (omzendbrief met betrekking tot de toepassing van de nieuwe wapenwet) wordt bepaald dat indien betrokkene voldoet aan alle voorwaarden, de vergunning moet worden verleend. Voldoet de aanvrager niet aan alle voorwaarden, dan kan de vergunning niet worden afgeleverd.

Op basis van de stukken die zich in het administratieve dossier bevinden kan worden besloten dat u niet voldaan heeft aan alle voorwaarden. Meer bepaald werd vastgesteld dat wat betreft de wettelijke voorwaarden u niet op afdoende wijze uw wettige reden heeft kunnen aantonen. En in het bijzonder kan worden geconcludeerd dat u niet heeft voldaan aan de zogenaamde moraliteitsvoorwaarden.

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning. De wapenvergunning (of de toelating tot het voorhanden hebben van vuurwapens) is dus de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe om preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden (cf. rechtspraak van de Raad van State, […]).

Opdat een vergunning of het recht tot het voorhanden hebben van een vuurwapen kan worden ingetrokken, is het niet vereist dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. Het bestaan van feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, is voldoende (cf. rechtspraak van de Raad van State, […]).

Op basis van de elementen aanwezig in het dossier kan worden geconcludeerd dat er voldoende ernstige en concrete redenen aanwezig zijn die doen vrezen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen de openbare orde en veiligheid kan verstoren.

Wapens zijn door hun aard en bestemming levensgevaarlijke voorwerpen die enkel toebedeeld kunnen worden aan personen die beschikken over de vereiste maturiteit en verantwoordelijkheidszin om ermee om te gaan. Een wapenbezitter wordt geacht betrouwbaar te zijn en zich te allen tijde verantwoordelijk te gedragen.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat u op diverse vlakken niet terugdeinst om regelgeving naast u neer te leggen. Het risico dat u ook de wapenwetgeving niet met het nodige respect zal naleven is dan ook niet onbestaande. Dat deze stelling niet zomaar uit de lucht gegrepen is blijkt overigens uit de feiten. De vrees dat uw onzorgvuldige persoonlijkheid zich ook kan doortrekken op het vlak van de naleving van de wapenwetgeving is immers niet onterecht gebleken. Wanneer het echter gaat om het bezit van vuurwapens kan de aanwezigheid van dergelijk risico niet in uw voordeel worden beslecht. De vrijwaring van de openbare orde en veiligheid primeert immers.

Uw gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor uzelf, en voor de openbare orde en veiligheid. U kan niet genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter.

De minister van Justitie is dan ook van oordeel dat u geen vergunningen kunnen worden toegekend voor het voorhanden hebben van voornoemde vuurwapens."

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 11, § 1, van de wet van 8 juni 2006 'houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens' (hierna : de wapenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen', van de materiëlemotiveringsplicht, het zorgvuldigheids-beginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing steunt op het motief dat zijn dossier diverse elementen bevat die mogelijks wijzen op een potentieel gevaar voor de openbare orde. Verzoeker betwist vooreerst dat de inbreuken op de verkeersregelgeving, die een eigen finaliteit heeft, zonder meer een indicatie zouden vormen voor een potentiële bedreiging voor de openbare orde die kan uitgaan van het dragen of bezitten van een vuurwapen, hetgeen hij detailleert. De bestreden beslissing steunt voorts op een proces-verbaal van 2010 in verband met verboden wapenbezit. Verzoeker wijst erop dat dit proces-verbaal werd geseponeerd. Wat de niet-naleving van bepaalde administratieve plichtplegingen met betrekking tot wapenbezit betreft, kan volgens verzoeker dergelijke vergetelheid geen strijdigheid met de openbare orde of veiligheid vormen. Verzoeker wijst er bovendien op dat de beweerde inbreuken inzake verboden bezit van wapens en munitie dateren van meer dan vijf jaar geleden zodat er volgens hem niet meer op kan worden gesteund om hem vandaag nog een wapenvergunning te weigeren. Enige toepassing van artikel 5, § 4, 2°, a), van de wapenwet is volgens verzoeker te dezen onwettelijk en gaat er aan voorbij dat hij in de hypothese van een strafrechtelijke veroordeling voor verboden wapenbezit reeds lang eerherstel had kunnen aanvragen en verkrijgen.

In de mate dat aan hem wordt verweten dat hij de veiligheidsvoorschriften inzake de opslag van wapens en munitie niet zou hebben nageleefd, moet volgens verzoeker worden vastgesteld dat die beweerde en betwiste inbreuken niet het voorwerp uitmaken van voldoende nauwkeurige vaststellingen. Verzoeker stelt dat hij de wettelijke veiligheidsvoorschriften steeds heeft nageleefd en dat de beweringen in de bestreden beslissing enkel steunen op de verklaringen van zijn ex-vriendin, die de wapens bovendien had meegenomen, en niet op objectieve vaststellingen. Trouwens, stelt verzoeker zich de vraag, hoe zouden de verbalisanten objectieve vaststellingen hebben kunnen verrichten in verband met de wijze waarop vuurwapens in zijn woning werden opgeslagen, terwijl de ex-vriendin van verzoeker die wapens heeft meegenomen en bij de politie in bewaring heeft gegeven? In de mate dat de ex-vriendin de wapens en de munitie (wederrechtelijk) zou hebben weggenomen nadat zij de sleutels afhandig heeft gemaakt, kan hieruit niet met voldoende zekerheid worden afgeleid dat verzoeker enig veiligheidsvoorschrift zou hebben miskend. Ook alle andere gegevens van het dossier berusten op eenzijdige verklaringen van de ex-partner van verzoeker en niet op objectieve vaststellingen van bijvoorbeeld verbalisanten. Verzoeker verwijst naar vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat maar rekening kan worden gehouden met feiten die genoegzaam vaststaan, wat niet het geval is voor éénzijdige verklaringen van een ex-partner die bovendien door hem worden tegengesproken.

Tot slot steunt de beslissing nog op de zogenaamde “algemene houding” van verzoeker wanneer het gaat om de niet-naleving van diens administratieve verplichtingen en het ingaan op uitnodigingen vanwege ordehandhavers. Waar in de bestreden beslissing aan verzoeker wordt verweten dat hij door de lokale politie niet tijdig in het bezit kon worden gesteld van de beslissing van de gouverneur van 30 september 2011, moet volgens verzoeker worden vastgesteld dat de betekening van die beslissing ook op andere wijze had kunnen gebeuren, bijvoorbeeld per aangetekend schrijven of via een gerechtsdeurwaarder. Verzoeker meent dat de laattijdige betekening van de beslissing bezwaarlijk aan hem kan worden toegerekend, noch kan worden

aangenomen dat de hem verweten slordigheid indicatief zou kunnen zijn voor een mogelijke bedreiging voor de openbare orde en veiligheid door zijn wapenbezit.

5. De verwerende partij wijst in de memorie van antwoord op haar ruime discretionaire beoordelingsvrijheid en de bevoegdheid ter zake van de Raad van State.

Wat de verkeersinbreuken betreft, meent de verwerende partij dat het feit dat verzoeker veel kilometers aflegt geen rechtvaardiging is voor het gebrek aan verzekering of het niet laten keuren van de auto en dat hij in tegendeel de risico's nog beter zou moeten kennen. Verzoeker houdt volgens de verwerende partij niet voor dat, behalve de inbreuken op de wapenwetgeving, de in aanmerking genomen elementen feitelijk onjuist zouden zijn en wijst erop dat de verkeerswetgeving en de wapenwet strafrechtelijk gesanctioneerde bepalingen bevatten die behoren tot de openbare orde. Daarom worden in de bestreden beslissing telkens feiten en omstandigheden ingeroepen die betrekking hebben op de openbare orde en veiligheid.

Wat de inbreuken op de wapenwetgeving betreft, stelt de verwerende partij dat in 2010 door de verbalisanten meerdere nuttige vaststellingen werden gedaan: munitie was niet opgeborgen in de daartoe voorziene ruimte, munitie was te vinden in verschillende kamers en sommige wapens waren niet vergund. Deze vaststellingen op zich volstaan volgens de verwerende partij reeds om te concluderen dat de voorschriften van de wapenwetgeving niet werden geëerbiedigd en de bestreden beslissing dus niet zuiver is geïnspireerd op de eenzijdige verklaringen van verzoekers gewezen partner. De verwerende partij verwondert er zich over dat verzoeker de vaststellingen van de politie niet heeft betwijfeld in het kader van het administratief beroep en meent dat die houding wederom blijk geeft van nonchalance en een gebrek aan wil tot voldoening aan regelgeving die de openbare orde en veiligheid aanbelangt.

Tot slot rechtvaardigt het terechte verwijt dat aan de lokale politie kan worden gemaakt in verband met de nalatigheid om de beslissing van de gouverneur snel te betekenen, verzoekers gedrag niet. Zij neemt akte van de nalatigheid van de lokale politie, "zonder enige incidentie op de beoordeling van de verzoeker".

Beoordeling

6. Verzoeker voert in het middel in het bijzonder de schending aan van de materiëlemotiveringsplicht. Het is deze grief die hierna wordt onderzocht.

7. De materiëlemotiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Ter beoordeling van deze grief moet ook worden gewezen op artikel 30, eerste lid, van de wapenwet, dat luidt:

> "Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen.
>
> Op straffe van onontvankelijkheid wordt het gemotiveerd verzoekschrift aangetekend verzonden aan de federale wapendienst uiterlijk vijftien dagen na vaststelling dat er geen beslissing werd genomen binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen of na kennisname van de beslissing van de gouverneur, vergezeld van een kopie van de bestreden beslissing. De uitspraak wordt gedaan binnen zes maanden na de ontvangst van het verzoekschrift."

Dit voorschrift bepaalt een georganiseerd administratief beroep bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde tegen het in de voormelde bepaling opgesomde stilzitten of opgesomde beslissingen van de gouverneur (*Cf.* GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1). Door de devolutieve werking van het georganiseerd beroep verwerft de beroepsinstantie op grond van deze bepaling de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur. Zij kan aldus op dezelfde wijze als de gouverneur het recht om een wapen voorhanden te hebben, beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren.

Geconcretiseerd op het voorliggende beroep, impliceert het voormelde materiëlemotiveringsbeginsel aldus dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte verantwoorden dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren.

De wapenwet bepaalt niet op grond van welke feiten, noch van welke criteria, de mogelijke verstoring van de openbare orde moet worden beoordeeld.

De beroepsinstantie heeft bij de beoordeling van de vraag of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren, bijgevolg een discretionaire bevoegdheid, zowel op het vlak van het bewezen verklaren van de feiten waarop zij zich steunt om tot dit oordeel te komen, als op het vlak van de kwalificatie van die feiten als gronden tot het beoordelen van de verstoring van de openbare orde. Aangezien de wapenwet inzake het bewezen verklaren van de feiten geen bijzondere bewijswaardering voorschrijft, beoordeelt de beroeps-instantie op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier om tot haar overtuiging te komen. Zij mag zich daarbij niet alleen steunen op bekentenissen of vaststaande bewijzen, maar ook op getuigenissen, vermoedens, enzovoort.

Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidstoezicht niet toe om desgevraagd zelf een beoordeling te maken van het bewezen zijn van de feiten waarop de beroepsinstantie zich steunt om tot haar oordeel te komen, noch van de vraag of deze feiten waarvan het bestaan naar behoren is bewezen, in rechte verantwoorden dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde wettelijke bepalingen binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

8. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.3.). Hieruit blijkt dat verzoekers administratief beroep wordt verworpen op grond van twee motieven: enerzijds omdat verzoeker niet voldoet aan de opgegeven wettige reden "recreatief schieten" (hierna: eerste motief) en anderzijds omdat er een gevaar dreigt voor de openbare orde en veiligheid, nu "op basis van stukken aanwezig in het administratieve dossier […] uit [verzoekers] gedrag kan worden afgeleid dat er een vrees bestaat dat het voorhanden hebben van vuurwapens in [verzoekers] hoofde een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden." (hierna: tweede motief).

Het is het tweede motief dat in het voorliggende middel wordt bekritiseerd.

Concreet blijkt uit de bestreden beslissing dat wat dat tweede weigeringsmotief betreft, het besluit dat het voorhanden hebben van vuurwapens door verzoeker de openbare orde kan verstoren, steunt op gevolgtrekkingen die de verwerende partij afleidt uit de volgende feiten: "de veelvuldige veroordelingen", "inbreuken op de wapenwetgeving" en "uw algehele houding wanneer het gaat om de naleving van uw administratieve verplichtingen en het ingaan op uitnodigingen komende van de ordehandhavers." Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een of meer van die feiten op zich determinerend zijn geweest bij de besluitvorming

betreffende het tweede motief, zodat ze allen als nevenschikkend moeten worden beschouwd.

9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de beoordeling van de inbreuken op de wapenwetgeving steunt op de verklaring die de toenmalige vriendin van verzoeker bij de politie aflegde en op de huiszoeking die daarop werd uitgevoerd. Een van die inbreuken waarop de bestreden beslissing steunt, betreft "het niet naleven van de veiligheidsvoorwaarden", met name inzonderheid de bewaring van de vuurwapens door verzoeker.

Anders dan hoe verzoeker het ziet, mag op grond van de hiervoor geschetste discretionaire bevoegdheid (*supra*, punt 7) de beroepsinstantie zich bij de concrete afweging van de in aanmerking te nemen feiten, die er volgens haar op wijzen dat het voorhanden hebben van wapens de openbare orde kan verstoren, steunen op een weliswaar geseponeerd proces-verbaal. Het feit dat de procureur des Konings het dossier heeft geseponeerd, sluit op zich immers niet uit dat de beroepsinstantie bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid, deze door de politie in een proces-verbaal opgenomen verklaring in aanmerking neemt en de inhoud ervan bewezen acht. Het betrokken proces-verbaal van verhoor heeft evenwel geen bijzondere bewijswaarde, zodat de beroepsinstantie bij de feitenvinding de overige gegevens uit het dossier met betrekking tot deze feiten, eveneens in aanmerking dient te nemen bij de beoordeling van de bewijswaarde van de in het proces-verbaal van verhoor vervatte feiten.

Te dezen blijkt uit de niet betwiste feiten dat de verbalisanten geen eigen, objectieve vaststellingen hebben verricht in verband met de wijze waarop verzoekers vuurwapens in zijn woning werden opgeslagen. Op het ogenblik van de huiszoeking in verzoekers woning waren de wapens niet aanwezig aangezien verzoekers ex-vriendin die voorafgaand had meegenomen en neergelegd op het politiekantoor. De feiten inzake de miskenning van de voorschriften inzake de bewaring van de vuurwapens steunen aldus uitsluitend op

de verklaring ter zake van verzoekers gewezen vriendin en meer bepaald op het proces-verbaal van verhoor waarin eenzijdig de verklaring van verzoekers ex-vriendin is weergegeven. Niet blijkt dat de in die verklaring opgenomen feiten betreffende het niet naleven van de veiligheidsvoorschriften inzake de bewaring van vuurwapens - welke worden tegengesproken door verzoeker - steun vinden in de enige objectieve vaststelling naderhand door de verbalisanten, met name in de op dezelfde dag uitgevoerde huiszoeking met toestemming.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verwerende partij weliswaar de verklaring van de gewezen vriendin van verzoeker mag waarderen en op haar geloofwaardigheid toetsen, doch te dezen blijkt niet dat zij bij haar feitenvinding de overige gegevens uit het dossier met betrekking tot deze feiten heeft betrokken.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zijn vuurwapens niet conform de veiligheidsvoorwaarden heeft opgeslagen, steunt dat standpunt derhalve niet op feiten waarvan het bestaan naar behoren is bewezen.

Terecht stelt verzoeker aldus dat de bestreden beslissing wat dat aan hem ten laste gelegde feit betreft, is gebaseerd op onjuiste feitelijke elementen. Aangezien het tweede motief steunt op verschillende feiten, waarvan minstens niet kan worden uitgemaakt welke ervan determinerend zijn, leidt de vaststelling dat een van die feiten in rechte niet ter verantwoording van het tweede motief in aanmerking mogen worden genomen, tot de onwettigheid van het tweede motief.

De door de verwerende partij in haar memorie van antwoord aangehaalde argumenten leiden niet tot een andere conclusie. Het argument dat de door de verbalisanten op 15 mei 2010 gedane vaststellingen in verzoekers woning op zich volstaan om reeds te concluderen dat de voorschriften van de wapenwetgeving niet werden geëerbiedigd en de bestreden beslissing dus niet zuiver is geïnspireerd op de eenzijdige verklaringen van verzoekers gewezen partner is een nieuwe redengeving die voor het eerst wordt aangevoerd in de memorie van antwoord. Ze vindt immers geen steun in de bestreden beslissing

aangezien die op alle feiten steunt en niet uit de bestreden beslissing blijkt welke ervan al dan niet van doorslaggevende, dan wel van ondergeschikte of aanvullende aard zijn. Evenmin overtuigt het argument dat verzoeker de politionele vaststellingen in het raam van het administratief beroep niet heeft betwijfeld nu zulks op zich niet belet die te betwisten in het raam van het voorliggende beroep te meer dat de in eerste aanleg genomen beslissing niet steunt op die vaststellingen.

10. Uit wat voorafgaat, volgt dat het tweede motief niet ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking mag worden genomen.

11. Zoals hiervoor is aangehaald (*supra*, punt 9), blijkt evenwel uit de formele motivering van de bestreden beslissing dat die nog op een ander (eerste) motief steunt, met name de vaststelling dat aan de door verzoeker opgegeven wettige reden niet langer zou zijn voldaan.

Het onwettig bevinden van het tweede motief kan aldus enkel tot nietigverklaring leiden indien dit het (enige) determinerende motief betreft. Er dient aldus te worden onderzocht of dit eerste motief, niettegenstaande het onwettig bevinden van het tweede motief, op zich kan volstaan om de bestreden beslissing te dragen en, zo ja, of dit motief al dan niet wettig is.

Verzoeker betwist in het tweede middel de wettigheid van dit eerste motief. Over het tweede middel is evenwel geen debat gevoerd, zodat de Raad van State niet vermag in deze stand van het geding hierover uitspraak te doen.

V. Aanvullend onderzoek

12. Het auditoraat heeft zijn onderzoek over de zaak beperkt tot het onderzoek van het eerste middel dat betrekking heeft op de wettigheid van het tweede motief, waarvan blijkt dat het niet leidt tot een definitieve oplossing van het geschil. Er is dan ook reden om het auditoraat te gelasten met een aanvullend verslag over de zaak.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat met het aanvullend onderzoek.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Geert Debersaques**